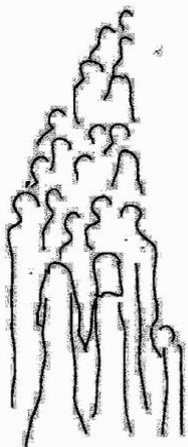

СИМВОЛ НА ВЯРАТА

БЮЛЕТИН НА ЦЕНТЪРА ЗА РЕЛИГИОЗНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И КОНСУЛТАЦИИ
"СВВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ" ПРИ СТОЛИЧЕН ХРАМ "СВВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ"
Брой 10, 20 април 2008 година

Скъпи в Господа братя и сестри,

за да се развива в добра посока, обществото ни има нужда да научи повече за своята духовно-образователна история. То трябва също така да възприеме факта, че задължителното обучение по **Религия** в българското общообразователно училище не само, че не би било насилие над свдодобната човешка воля, но би било благо, на което през Възраждането нашите предци са държали толкова силно, колкото са милеели за добруването на българската нация и за благоденствието на нашето отечество.

Затова ви предлагаме изследването на преподавателката по история в Бургаския Университет "Проф. д-р Асен Златаров" д-р Тинка Иванова, което потвърждава тезата на Българската Православна Църква за това, че предметът **Религия** не е нито нов, нито чужд за българското светско образование, а напротив – стои в основата на хуманитарните дисциплини, изграждащи учениците и учителите като хармонични и високообразовани личности.

Във връзка с това ви уведомяваме, че на заседанието си от 20 март 2008 г. Св. Синод на Българската Православна Църква прие **ВЪЗВАННИЕ**, с което в православните храмове се поставя началото на нова **подписка** в подкрепа на учебния профил **Религия-Православие**. Отново е нужно категорично да дадем своя глас в полза на духовно-нравственото преобразяване на нашите деца. Резултатите от първата подписка, събрани през последните няколко години в храмовете в цялата страна, случайно или не, са изгубени някъде из канцелариите на Министерството на образованието и науката и Народното събрание. Грижливи чиновници са скрили гласа на собствения си народ. Затова, нека с ново дръзновение да се включим в предстоящата подписка, чрез която в духа на мира и любовта, да изразим своята загриженост за децата на България.

Напомняме на всички вас, че подписката ще се събира върху специални еднообразни за цялата страна бели разграфени бланки, подпечатани от църковните настоятелства. Подписката изисква да впишете трите си имена, ЕГН и подпис. Това

можете да направите само веднъж и то – в един храм, за да бъде отчетен реалният брой на събраните гласове в страната като цяло.

Освен това, Св. Синод приканва всички родители, чиито деца в момента изучават или искат от новата уч. 2008/2009 г. да изучават в свободно или задължителноизбираема подготовка предмета **Религия**, до края на м. април 2008 г. да ги запишат чрез подаване на декларация до Директора на училището с помощта на класния ръководител. В противен случай, заради делегираните бюджети на училищата, през новата учебна година повечето директори ще предпочетат да преразпределят за редовните си учители досегашните средства за заплати или хонорари на учителите по **Религия**. Това на практика ще извади предмета вън от учебния процес и броят на децата, изучаващи **Религия**, драстично ще спадне.

Призоваваме ви да бъдете активни и да подтикнете вашите близки, приятели и колеги да подкрепят това наше високородолюбиво дело. Нека Бог да благослови стремежа ни към възраждане, благоденствие, духовна свобода и спасение на нашия народ. Амин.

РЕЛИГИЯТА КАТО УЧЕБЕН ПРЕДМЕТ В БЪЛГАРСКОТО УЧИЛИЩЕ ИЛИ ЗА ВЪЗМОЖНИТЕ ПОУКИ ОТ ЕДНА ТРАДИЦИЯ

В историята на българското училище обучението по религия има своето запазено място. С възникването и развитието си през Средновековието то поставя основите на традиция, свързана с възпитаването не само на грамотни българи, но и на добри християни. В продължение на векове училището и Църквата в България работят съвместно за осъществяването на тази цел. Това особено ясно проличава по време на турското робство, когато килийните училища съхраняват езика и вярата на поробен народ. В тях се изучават Часослов, Псалтир, Апостол, Църковно пеене. Учениците, които се подготвят за бъдещи свещеници, се запознават и със Светчето и Требника. Средновековният тип образование поставя в центъра на килийното училище църковнославянския език и богослужебната литература. Обучението преминава през няколко етапа. След елементарно ограмотяване учениците наизустяват значителна част от Часослова и Псалтира, молитвите “Царю небесен”, “Отче наш”, “Елате да се поклоним”. Особено внимание в процеса на обучение се обръща на първата молитва, защото тя се възприема като водеща в борбата с ересите. Повисоката степен на килийно образование включва четене, обяснение и тълкуване на библейски и богослужебни текстове, наизустяване на други молитви, формиране на умения за преписване на религиозни текстове и песнопения.

I. С появата на идеята за светско образование и с развитието на педагогиката през Възраждането започва подбор на православното учебно съдържание съобразно възрастта на учениците, включването му като отделен раздел в буквари, читанки, учебници по география. То значително намалява по обем, но трайно присъства в обучението, защото възпитаването на добри християни остава като една от основните задачи на българското училище. С утвърждаването на светския характер на образованието постепенно религиозното обучение започва да се провежда само в рамките на един учебен предмет. Неговото наименование и конкретно съдържание до Освобождението зависят от училищното настоятелство и подготовката на учителите, назначени от него. Например в Копривщица и Габрово се изучава Закон Божи, в Калофер, Елена и София – Катехизис, в Търново – Благонравие и християнска етика, в Пловдив, Стара Загора,

Самоков – Църковна история. Предметите, свързани с усвояването на Православието, оформят вероизповедното направление в учебния план на училището и винаги се поставят на първо място. Те имат за цел християнското възпитание на подрастващите. Неговите основни предимства през XVIII в. – XIX в. учители и духовници виждат в признаване и уважаване на отделната личност, в еднаквото му съотнасяне към двата пола.

Във възрожденската ни педагогика съществуват и позиции на известно ограничаване или пълно отричане на религията като учебен предмет в масовото училище, което има светски характер. Например Любен Каравелов допуска само изучаването на Свещена история и това да се осъществява “по нов начин”, а Христо Ботев с безкомпромисен сарказъм въобще отрича връзката между религия и образование. Тези гледни точки само потвърждават традицията на трайно присъствие на Православието в българското училище.

Религиозното обучение поражда и необходимостта от учебници. В периода 1824 г. - 1850 г. са издадени 4 Катехизиса, 4 Свещени истории, 1 Нов завет, 1 Свещено цветосъбрание. В следващите десетилетия до Освобождението има подем в развитието на учебникарството и за целите на българското образование се издават около 281 учебника. От тях 41 учебника са насочени към изучаването на Православието в масовото училище. Това са 20 Свещени истории, 14 катехизиса, 4 Кратки свещени истории и кратък катехизис, 2 Закон Божи, 1 Българска църковна история. Част от учебниците са преведени от немски, гръцки и руски език, но преобладават преведените от руски. Сред преводачите и авторите на тези учебници са видни наши възрожденци като Т. Хрулев, Й. Груев, Хр. Г. Данов, Др. Манчов, С. Радулов, П. Р. Славейков, Ив. Момчилов, Хр. Ваклидов, Н. Михайловски. В условията на робство православното образование се оказва сигурно средство за отстояване на българското самосъзнание, за запазване на вярата.

II. Освобождението на България през 1878 г. променя социално-икономическите условия за развитие на образованието. То се отразява непосредствено и върху облика на училището. Наследило демократичните традиции от Възраждането, по законодателен път училището получава светски характер. Първият нормативен

акт, който регламентира неговата организация в условията на Третата българска държава, е Привременен устав за народните училища, утвърден от княз Дондуков – Корсаков на 29 август 1878 г. Според този закон целта на първоначалното училище е да учи децата на четене и писане, да развива в тях началните религиозни и нравствени понятия и да им дава първоначални полезни познания за живота (5). Не е трудно от дистанцията на времето да си обясним защо в новоосвободена България “религиозните понятия” предхождат по важност “полезните познания за живота” - през последните десетилетия

на XIX в. Православието все още е значим фактор за обединяване и издигане на нацията.

Просветното законодателство, действащо в периода 1878 г. – 1944 г., утвърждава Вероучението като учебен предмет не само в обществените, но и в частните училища.

Макар че след Освобождението масовото училище има светски характер, възпитанието в него се осъществява в духа на Православието, защото нравствено-религиозното образование се възприема като негова съществена задача. Доказателство за това е, че във всички учебни планове и програми от посочения период религията се поставя на първо място. Нейното присъствие като учебен предмет не противоречи на светския характер на образованието, тъй като през тези десетилетия под “светско” училище се разбира училище, “в което липсва религиозният учебен материал или се дава в скромнен размер, възпитанието не става в религиозен дух, учителите не се подбират с оглед на тяхното религиозно верую и ръководството принадлежи на светските власти – общински, областни или държавни” (3, с.112). По този начин светският характер на масовото българско училище не изключва религиозния материал от обучението, но го ограничава в рамките на един учебен предмет. Според М. Герасков той е “необходим”

и като такъв присъства в учебните планове, защото част от обществото е религиозно, Църквата съществува като обществен институт; религията е важен културен фактор в миналото и днес не е изгубила своето значение; християнството съдържа морални елементи, които са общоприети човешки ценности; детето трябва да се подготви за правилни отношения с религията и религиозните организации и училището не може да пренебрегва това (3).

III. Причините за съществуването на религията като учебен предмет в масовото

светско училище след Освобождението и през първата половина на XX в. имат не само педагогически, философски и обществени аргументи, но и законови основания. Най-често като такива се посочват както просветните закони, които регламентират

учебното съдържание, така и конституцията на Българското Княжество, приета на 16. 04. 1879 г., изменена на 15. 05. 1893 г. и на 11. 07. 1911г., отменена от Димитровската конституция на 04. 12. 1947 г. Глава IX на Търновската конституция се нарича “За верата”. Основният нормативен акт гарантира свободата на вероизповеданията в България от 1879 г. до 1947 г. по следния начин:

“37. Господствующа въ Българското Княжество вера е православно-християнската отъ источно исповедание.

38. Българский Князь и потомството му не могатъ да исповедватъ никаква друга вера, освенъ православною. Само първий избранъ Български Князь, ако принадлежи къмъ друга вера, може да си остане въ нея.

39. Българското Княжество отъ църковна страна, като съставлява една неразделна частъ отъ българската църковна областъ, подчинява се на Св. Синодъ - Върховната духовна властъ на Българската църква - гдето и да се намира тая властъ. Чрезъ последнята Княжеството

съхранява единението си Съ вселенската въсточна църква во всичко, що се отнася до догмите на верата.

40. Християните отъ не православно исповедание и друговерците, било природни подданници на Българското Княжество, било приети въ подданство, а така също и чужденци, които постоянно или само временно живеят въ България, ползуватъ се съ свободата на вероизповеданието си, стига изпълнението на техните обреди да не нарушаватъ съществуващите закони.

41. Поради религиозни убеждения никой не може да отбегнува отъ изпълнението на действующите и задължителни за всекиго закони.

42. Църковните работи на християни отъ неправославно исповедание и на друговерци, управляват се отъ техните духовни власти, но подъ върховний надзоръ на надлежний министръ, споредъ законите, които ще се издаватъ за тоя предметъ (10)”.
IV. Стъпило не само на традициите, но и на здрава законова основа, православно възпитание в масовото училище се осъществява по пряк и косвен начин. Първият е свързан с обучението по Вероучение, а вторият - чрез обучението и по други учебни предмети като Четене, Пеене, Нравоучение, История. Макар че непрекъснато променя съдържанието, обема и значението си, Вероучението или Закон Божи присъства във всички учебни планове от Освобождението до 194546 година. То се изучава без прекъсване от началното училище до горните класове със седмична натовареност, варираща между един и два часа. По отношение на учебното съдържание в часовете по Закон Божи се изучават най-често използваните молитви в живота на един православен християнин, провеждат се беседи за значението на религиозните празници в тяхната последователност през годината като се свързват със събития от Свещената история, наизустява се Символът на вярата, обясняват се молитви и църковни ритуали. Този учебен предмет предоставя на подрастващите не само необходимите познания за християнството като религия, но и утвърждава неговите ценности и добродетели, възпитава уважение към Църквата като обществена институция. Например в “Привременния устав за народните училища” от 1878 г. за православно образование на учениците от първоначалното училище е посочено следното учебно съдържание:

I отделение:

Закон Божи – изучаване наизуст молитвите „Святий Боже“ и „Отче наш“.

Църковно пеене - „Господи помилуй“, „Молитвами Богородици“, „Слава Отцу...“ и други

кратки песнопения.

II отделение:

Закон Божи - изучаване наизуст молитвата „Царю Небесен“ и песните – „Богородице Дево“ и „ Достойно естъ“. Практически беседи за значението на Господските празници, както следват през годината. Разкази за събития от Свещената история, които служат за по-добро осмисляне на беседите.

Църковнославянско четене – прочитане молитви и църковни песни - „Царю Небесен“, „Достойно естъ“, „Богородице Дево“, тропари на Господските празници и Символа на вярата с обяснение на имената и понятията, които се срещат в тях.

III отделение:

Закон Божи – изучаване наизуст Символа на вярата и най-потребните молитви, обяснение на тези молитви.

Църковнославянско четене – свободно четене от Евангелието, запознаване с титлите в общ план.

Пеене – изучават се и църковни песни.

В програмата от 1885 г., която е първата учебна програма за обединена България, материалът по Закон Божи се дава в малко по-подробен вид:

I отделение – изучаване наизуст молитвите „Во имя Отца...“, „Святий Боже“, „Отче наш“; при първата молитва учителят научава децата да се кръстят; запознаване на учениците с празниците Рождество Христово, Кръщение Господне, Вход Господен в Йерусалим (Връбница, Цветница), Възкресение и Възнесение Господне.

II отделение – кратки разкази за сътворението на света и човека, грехопадението; Рождество Богородично, Въведение Богородично в храма, други събития от живота на св. Дева Мария. Разкази за Рождество Христово, за Кръщение Христово, цветносна неделя; Юда предател, Велики четвъртък (Тайната вечеря), Велики петък (съдене, разпъване и полагане в гроба на Исус Христос), Велика събота, Възкресение и Възнесение Господне. Научаване наизуст на молитвите „Преплагий Господи“ , „Благодарим Тебе, нашему Создателю“ и „Царю Небесни“.

III отделение – както в предходното отделение, но тук учебният материал се изучава по-подробно и се допълва с 10-те Божи заповеди; съдиите Илия (Божие наказание за лошото възпитание на синовете му); царете Саул, Давид, Соломон; притчи За митаря и фарисея, За блудния син; събития от земния живот на Исус Христос.

IV отделение – изучава се заселването на евреите в Египет, робството им, преминаването им през Червено море, животът им в пустинята; говори се за старозаветните пророци; разглеждат се притчите от Стария Завет; разяснява се Символът на вярата; представя се

разпространението на християнството.

V. Както всички учебни предмети, така и Закон Божи се преподава от учителите, но в тази област Министерството на просвещението се съобразява с препоръките на специален съвет към Светия Синод на Българската Православна Църква, който следи за методиката на обучение. След преврата от 19 май 1934 г. религията придобива първостепенно значение за възпитанието на учениците и в училище тя започва да се преподава от свещеници. Организирант се детски и ученически православни християнски дружества. За повишаване на квалификацията на учителите в тази област митрополитите провеждат курсове за запознаване с методите на религиозното обучение. През 30-те години на XX в. Светият Синод на БПЦ неколкосткратно настоява пред министерството на просвещението да се коригира целта на обучението в основните и в средните училища по такъв начин, че в нея директно да присъства християнското религиозно-нравствено възпитание.

Създаването на учебници и помагала също се ръководи от изискванията на Светия Синод. За учениците от първо отделение те трябва да съдържат само библейски картини, а за следващите отделения да има картини и текст като с възрастта на учениците нараства и текстовият материал. Учебникът на Хр. Спасовски и Т. Близнаков за четвърто отделение в специализираната литература често се посочва за най-добре изградения учебник в областта на религиозното обучение и възпитание. Той съдържа разкази за живота и чудесата на Христос, за учението Му, за Господните заповеди и добрите дела, за Божия съд, за проповедта на апостолите, за живота и дейността на общохристиянски и български светци. Учебникът е одобрен от просветното министерство и от Светия Синод, богато илюстриран е от Вадим Лазаркевич. Към учебника "Вероучение за деца" (С., 1936) Елин Пелин съставя учебно помагало за второ отделение по програмата от 1936 г., одобрено от просветната и църковната власт. То съдържа молитви, кратки разкази за първите хора на земята, за греха им и Божието наказание, за живота на св. Дева Мария и на Христос. Помагалото завършва с молитвата „Отче наш“ и с календар, съдържащ официалните и църковните празници. На последната му страница са поместени Десетте Божии заповеди. То съдържа още фотоси на гравюри, икони и стенописи. Това доказва, че религиозното обучение и възпитание на подрастващите през първите четири десетилетия на XX в. не е дело само на учители и духовници, но и на изявени творци и значими обществени личности.

VI. Обучението по религия в училище изисква

и подготвени в тази област учители. Закон Божи или Вероучение като предмет присъства в различните видове учебни заведения за подготовка на учители по следния начин:

за педагогическите училища с плана от 1881 г. - 2 часа седмично;

за женските учителски семинарии с плана от 1882 г. – 2 часа седмично;

за девическите гимназии с плана от 1883 г. – 2 часа седмично в долния курс и 1 час седмично в горния курс;

за Казанлъшкото педагогическо училище – първата година се изучава 2 часа седмично, а втората и третата година по 1 час седмично;

за педагогическите училища с плана от 1886 г. – по 1 час седмично през целия курс на обучение;

за педагогическите училища с плана от 1888 г. – по 1 час седмично през целия курс на обучение, но в първи курс се изучава Църковна история, а във втори курс – св. Литургия;

за девическите гимназии с плана от 1890 г. – първата и третата година се изучава по 2 часа седмично, а втората, четвъртата и петата година – по 1 час седмично;

за педагогическите училища с плана от 1922 г. не се изучава, но с плана от 1925 г. отново се въвежда, обаче се изучава само една година с 2 часа седмична натовареност;

за институтите за начални учители с плана от 1940 г. – първите две години от обучението по 1 час седмично се изучава религия с кратка история на Българската Църква.

Това убедително доказва присъствието на Закон Божи и в обучението на бъдещите педагози за периода 1878 г. – 1944 г. Според Св. Синод просветното министерство трябва допълнително да уточни изискванията си към учителите, които преподават Вероучение. Според църковната власт те не могат да бъдат лица от неправославно вероизповедание, както и лица с материалистически или противорелигиозни убеждения. Още в края на XIX в. с допълнение на просветния закон се забранява на учителите "да дразнят" с думи и дела религиозните чувства на населението. В продължение на няколко десетилетия Синодът настоява пред министерството и за създаване на Инспекторат по вероучение, който да осигурява на учителите компетентна помощ и контрол.

Политическите събития от 09. 09. 1944 г. се отразяват пряко върху религиозното обучение в масовото училище. С няколко Окръжни от края на 1944 г. и началото на 1945 г. Министерството на народната просвета премахва Вероучението като задължителен учебен предмет от програмата както на основните, така и на педагогическите училища. То отменя четенето на молитви преди и

след часовете. През учебната 1945/1946 година Вероучението може да се изучава факултативно, по един час седмично в първоначалните училища и в прогимназиите. Отстраняването на представителите на Църквата от Висшия учебен съвет, различното отношение на просветното министерство към този предмет, мотивират Светия Синод да вземе решение за откриването на специални енорийски училища за обучението на подрастващите в православните истини. Със заповед на временния просветен министър д-р Рачо Ангелов през януари 1946 г. се нарежда училището да остане на неутрални позиции спрямо Църквата. С конституцията от 1947 г. и със Закона за вероизповеданията от 1949 г. Вероучението напълно отпада от учебното съдържание на масовото българско училище. Така почти за половин век се прекъсва една от традициите в родното образование. Възможните поуки и приоритети, открояващи се въз основа на натрупания опит, могат да бъдат обособени в няколко групи:

Юридически – нормативно регламентиране на отношението между Православието и останалите религии, които се изповядват от български граждани или чужди граждани, живеещи на територията на България; точно посочване на параметрите, които определят както светския характер на образованието, така и характеристиките на светското училище, на неговото отношение към религията.

Педагогически – разработване на актуални

методики за преподаване на религията в училище, съобразяването им с новите технологии и интересите на децата; създаване на учебници, които да изключват влиянието на всякакъв вид сектанство; обезпечаване на учебния процес с добре подготвени учители за обучаването на подрастващите по религия.

Нравствени – религиозното образование съответства на мястото и ролята, които Църквата като институт заема в обществото, на взаимоотношенията, които съществуват между училището и Църквата като обществени институции.

Традициите показват, че за българина училището е място за знание и наука. То е и място за възпитаване на подрастващите в непреходни нравствени ценности, за чието утвърждаване Православието има съществен принос. Така традициите повеляват българското училище да бъде среда за духовно-нравствено усъвършенстване на нашите деца, а не територия за демонстриране на политическо надмощие или за стимулиране на религиозни разпри. Може би на нас се пада високата чест и отговорност да прокараме моста, чрез който добрите ни завоевания да заемат полагащото им се място в живота на съвременния глобализиращ се свят и да ни помогнат да не изгубим себе си по пътя към другите.

Литература:

1. Атанасов, Ж. Религията и възпитанието в началното училище. – Начално образование, 1991, кн. 5, с. 14 – 18.
2. Герасков, М. Методика на първоначалното и прогимназиалното образование. Враца, 1928.
3. Герасков, М. Основи на дидактиката. С., 1934.
4. История на образованието и педагогическият мисъл в България. Т.1. С., 1975.
5. История на образованието и педагогическият мисъл в България. Т.2. С., 1982.
6. Липоманова, А. Учебниците у нас преди Освобождението. – Училищен преглед, 1942, кн. 5-6, с. 589 – 617.
7. Обрешков, О., Цингилев и др. Подготовката на учителски кадри у нас в миналото. С., 1967.
8. Станков, Р. Християнството, българската култура и българското училище. – Училище, 1994, кн. 5, с. 2 – 11.
9. Цонков, Д. Развитие на основното образование в България. 1878 -1928. С., 1928.
10. <http://www.infotel.bg>

*Гл. ас. д-р Тинка Иванова,
Университет “Проф. д-р Асен Златаров” – Бургас*

* **Забележка:** Този материал за пръв път бе представен на *Шестите Светониколаевски четения* – гр. Бургас (30.11-01.12. 2007 г.), организирани от Православния духовно-просветен енорийски център “Св. Възнесение Христово” при катедрален храм “Св. св. Кирил и Методий”, гр. Бургас.

До:
Народното събрание на Р България
Министерския съвет на Р България
Президента на Р България
БТА и средствата за масово
осведомяване

ВЪЗВАНИЕ
на
Св. Синод на Българската Православна Църква
до православния български народ
и средствата за масово осведомяване

за въвеждането на Задължителна подготовка по предмет
Религия с профил *Религия - Православие* в българското
общообразователно училище

Българската образователна система днес е на кръстопът, тя трябва да съхрани всичко ценно от предходните етапи на своето развитие, а същевременно и да откликне на всички изисквания и предизвикателства на съвременността. Изхождайки от принципа, че всяко ново начало и всеки нов градеж, би трябвало да се започва и да се изгражда на здрави основи, ние бихме искали да призовем народната просвета в нашата Родина да се възвърне на своите исконни фундаменти. Това е основата, положена от светите братя Кирил и Методий, св. Климент и Наум Охридски чудотворци, св. Горазд, св. Сава и св. Ангеларий, на която основа своето дело и св. Евтимий, патриарх Търновски. По време на Възраждането тя отново бе преоткрита и преположена в устоите на новото българско просветителско и образователно дело от св. Паисий Хилендарски, св. Софроний Врачански, Митрополит Климент (в света Васил Друмев), Митрополит Методий Кусевич и йеромонах Неофит Рилски. Считаме, че без всички тях не би могло да съществува и се съхрани нито Българската Православна Църква, българската държавност и българското училище, нито българските духовно-просветни традиции, традиционната ценностна нравствена система на българина и българската култура, нито би могло да се осъществи българският самобитен принос в световната културна съкровищница. Нашето най-искрено

убеждение е, че българската държава и Българската Православна Църква трябва да се трудят съвместно и неуморно за общото нравствено и културно израстване на подрастващото поколение в България и активно да допринасят за отстояването на неговата културна и народностна идентичност и приобщаване към вечните християнски морални ценности, залегнали в общественото и културното развитие на европейските държави и на християнската цивилизацията в Европа.

Имайки пред вид гореизложеното, можем да направим извода, че вече е назряло времето за въвеждането на предмета *Религия* в българското училище под формата на Задължителна подготовка.

Адекватното разрешаване на този въпрос е от национално значение и би допринесло за моралния и културния подем на българската младеж, а от там и на целия ни народ.

От концепцията за въвеждането на предмета *Религия* зависи дали последствията от този основополагащ акт ще имат положително или отрицателно въздействие върху духовното, нравственото и културното развитие на бъдещите поколения.

Българската Православна Църква не е равнодушен зрител на участието на българските деца и желае оттук-нататък те да имат възможността да се запознаят в училище с възвишените православни принципи на

вярата, надеждата и любовта, да осъзнават уникалните завоевания на православната духовност и култура и да познават високопатриотичните примери от българската църковно-обществена история.

Настояваме съществуващият предмет СИП/ЗИП - Религия да прерасне в Задължителна подготовка по предмета Религия, тъй като това отговаря на вековната и най-новата образователна традиция в България и ще съдейства за отстояването на националната ни и културна идентичност в обединението на европейските народи.

Във връзка с новата Концепция на Св. Синод на БПЦ и новата обществена ситуация и нагласи, се налага православният български народ отново и ясно да изрази своята воля по въпроса за религиозното образование в българското училище.

Призоваваме всички православни християни:

1. Да подкрепят и популяризират Концепцията на Св. Синод на БПЦ за въвеждането на предмет Религия в Задължителната подготовка, с профил Религия-Православие за православните български ученици.

2. Да участват в новата подписка

За въвеждането на такъв предмет.

3. Всячески да подкрепят правото на децата за получаване на религиозно образование и придобиване на религиозна грамотност чрез обучението им по Религия в българското общообразователно училище. Смятаме, че това е в пълно съответствие с българската традиция в религиозното образование и с българската конституция и ще спомогне за духовното възраждане на нашата нация.

4. За учебната 2008-2009 г. православните родители да запишат децата си в сега съществуващите форми на подготовка СИП/ЗИП-Религия като подадат молба до Директора на училището чрез класния ръководител до края на месец април 2008 г.

Всичко това е необходимо с цел да се чуе същинската воля на православния български народ и да не бъде подменено неговото истинско волеизявление.

С отеческа грижа измолваме Божието благословение да пребъде над всички вас и да донесе на българското училище напредък в знанието, благочестието и добродетелта. Амин.

София, 20 март 2008 г.

ЦЕНТЪРЪТ ЗА РЕЛИГИОЗНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И КОНСУЛТАЦИИ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“

предлага:

1. Безплатни консултации за граждани, засегнати от негативно сектантско влияние – *вторник, сряда и четвъртък, 14.00 - 16.30 ч.*
2. Безплатни консултации за граждани с въпроси в областта на история на религиите – *вторник, сряда, четвъртък, 14.00 - 16.30 ч.*
3. Безплатни консултации за граждани, желаещи да задълбочат познанията си в областта на Православната християнска вяра – *вторник, сряда, четвъртък, 14.00 - 16.30 ч.*

Адрес:

ЦРИК “Св. св. Кирил и Методий“
Храм „Св. св. Кирил и Методий“
ул. “Г. Вашингтон” № 47, ет. 1
София - 1202

Тел.: 02 / 983 14 85

Моб.: 0878 44 54 57

E-mail: crsc_st_cyril_st_methodious@abv.bg

Web: www.symvol.org

